

מסורת הש"ס

(א) אהבת סימא מ"ד
(ב) זיל על האסקופה טלה
(ג) ר"י, (ד) וס"א: אין
מנעלן, (ה) זה הוא דבור
בשם עמנו, מהר"ם, (ו) נ"ו
הוא דבור בשם עמנו,
מהר"ם, (ז) זיל אלה, רש"י,

העור והרוטב פרק תשיעי חולין

קבו.

עין משפט
נר מצוה

סג א מ"י פכ"ה מ"ה
טומאה מת הל"ז:

עניי רש"י

בטי"ל, חלק מהמשקוף
שבו הדלת חובטת.

שיטה מקובצת

(א) ר' יוסי אומר רואין את
הטומאה מכנגד השקוף:
(ב) ורקא אמרת: על
האסקופה כולה טמא:
(ג) דפליג עליה דר' יוסי
ר"ש הוא: (ד) טהור
מטהר אלא דשמעיה
דקאמר ת"ק: (ה) וטעמא
משום דנקטת ברישא:
(ו) משום דרופנו העליון
גיב ג"א בס"י משום
דרופנו ראשי מאהיל וכו':
(ז) השתא קס"ד דאדאין
בצוארו טמא קאי: (ח) אף
ברוך כניסתה היא מוציאה
א"כ פעמים שהוא מקיא
וכן שוליו וכו' כן פצאית
בס"י אחר:

ה"ג וסני עלה ורבי יוסי מטער אהייא אי ניםא אסיפא תנא קמא נמי
טהורי מטער אלא ד' דקאמר ת"ק הבית טמא אי משום דדרך טומאה
ללאה כו' ולא גרסינן אלא לאו ארישא. דהא ברישא בדיחא מן זה ורבי
יוסי מטער: אי ניםא אסיפא. וכדקמני הא ת"ק נמי מטער: אלא.

היכא דמשכחת חדא מהנך תרי טעמי
אי משום דרך טומאה ללאה כגון רישא
דיש זה פותח טפח דלחין כגון טומאה
טמונה אלא משום דקופה ללאה ואי
משום דטומאה טמונה בוקעת מדנקט
רישא יש זה פותח טפח ותנא סיפא
עלה העמידה בפתח ופתחה לחון הבית
טהור ושמעינן מינה טעמא דיש זה
פותח טפח דלחין כגון אהל טומאה
טמונה הא אין זה פותח טפח אפילו
העמידה בפתח ופתחה לחון הבית
טמא מפני שטומאה טמונה בוקעת
והיה כאלו מוטלת בקרקע הבית והבית
מאהיל עליה: וקא"ל ר' יוסי. ברישא
דקאמר גבי יש זה פותח טפח הבית
טמא מפני שדרך טומאה ללאה יכול
הוא להוציאה לתלחין: ודקאמר.
בסיפא הבית טהור וטעמא (ז) משום
דנקט ברישא יש זה פותח טפח הא
אין זה פותח טפח הבית טמא משום
דטומאה טמונה בוקעת לאו מילתא
היא דטומאה טמונה אינה בוקעת:
הכלל שכל כשר המע ומע הכלל.
דלחין חי אפילו נכנס לבית הבית טהור
כדאמר בבהמה המקשה (לעיל דף ע"א).
דטומאה הכלועה בנעלי חיים אינה
מטמאה: ומוטל על האסקופה. וזארו
לפנים: אם יש בצוארו פותח טפח.
רוחב טפח בצוארו: מביא אם הטומאה.
ולמשום דרופנו העליון מאהיל על
הטומאה וראשו השני ממשיך האהל
לבית ויוצאה דרך פיו לבית ואע"ג דאין
לה אהל שחללו טפח סבר ר"מ דממשך

אם יש בצוארו פותח טפח כו'. תימנה אי זארו של כלל חשיב דבר
שאין מקבל טומאה כי יש בצוארו פותח טפח מאי הוי נהי דרבי
מאיר אית ליה חוקקים להשלים מ"מ הא ממעט הבשר את האויר מטפה
ואינה יכולה טומאה לנכח ואי חשיב דבר המקבל טומאה היכי קאמר ר'
יוסי רואים את חלל הטומאה הא

אם אין בחללה טפח אינו מביא ואמאי
והא אינו יכול לחון והרי הוא כפתוח
לבית ומיהו אפשר דמ"מ לרבי יוסי
הבית טהור דכיון שאין בחלל טפח אין
כאן אהל שימשוך טומאה לבית ופוסקת
הטומאה בחוץ אך קשה נהי דכשר
אפשר שאינו חוץ עלמנו אמאי אין
חוצים וי"ל כיון דאית ליה לר"מ חוקקין
וש בהם אורי קמא דהעלמות אין
קוממים כל הנקב אלא ממעטין
ומסתמא אין מבטלינן וסופו להוציא
משם לא חייב דכפרשית פ' לא יספור
(כ"ג דף י"ט): **מאי** **לאו** **אמין**
בצוארו פותח טפח. ורואין היינו
רואין את הטומאה אם היא כנגד
השקוף או לא: **אמר** **רבא** **ה"ק** **כו'.**
לא הוה מלי למימר דאיש בצוארו פותח
טפח קאי ולא נא לתלוק אלא דלא
חשיב לשקוף אהל ורואין אלא כגון
קאי דלא שייך למימר לשון רואין אלא
דהא מונח קמן אלא אטומאה שהיא
בפנים או אהל שייך לומר רואין:
אמין בתר דה"פ **אמין**. ור"מ דלא
בעי חלל טפח לטעמיה דאית
ליה בפ"ק דשבת (דף ז'): דחוקקין
להשלים גבי זרק ונח בחור כל שהוא
ונהי דכפ"ק דערוצין (דף י"א) גבי סיפה
לא אמר חוקקין להשלים אלא כשיש
ברגליה ארבע ה"מ גבי מוחה דכתיב
(דברים י"א) ובעפרך ובעין שער חשבו
אלל בעלמא אפי' אין שם ד' חוקקין
וז"ש שם (דונראה דהך שמעמא מיירי
כשאין טפח מן השקוף ולחון וכשסוגרים

הדלת הוא כהאל כפני עצמו ואין אהל פחות מטפח (א"ר) אלעזר אמר
פיו לפנים הבית טהור לחון הבית טמא מפני שטומאה יוצאה דרך שוליו
וגרסה דר' אלעזר לאו אהל כדבי יוסי קאי דר' יוסי ככלל שיש בצוארו
חלל פותח טפח אריי ורבי אלעזר שאין בחלל פותח טפח מדקאמר פיו
לפנים הבית טהור ואלתלחא בפתח כלבים אריי שאין בצוארם פותח
טפח: **מאן** **תנא** **דפ"ג** **ע"ה** **דרבי** **יוסי** **ר"ש** **היא**. פיה מאן תנא
דאמר לעיל נוגע בחצי זית ודבר אחר מאהיל עליו ועל חצי זית טהור
דלא מנטרף אלתלחא תרי שמי נינהו דאהל לאו היינו נגיעה וקשה דהתם
אפי' רבי יוסי מודה בין לאידי בין לרבי דהא למעלה מטפה אהל
בהמשכה הוא וגרסה לפרש דאמאי דקאמר לעיל מאן היא תנא דחשיב
לאהל נגיעה ר' יוסי מכלל דאיכא דפליג עליה וקאמר מאן היא תנא:
ע"ס

ושוליו לפנים: **הבית טמא**. שהרי דרך פתח קטן הוא על כרחך היה סופה לנאח: **בין כך ובין כך**. פיו לפנים או פיו לחון בין טומאה מכנגד
המשקוף ולפנים בין שהוא לחון בין שצוארו טפח בין אין בצוארו טפח ואכולהו פליג פיו לפנים טמא ואע"פ שאין סופו לנאח דרך כגון קסבר
ואף בדרך כניסתה היא מוציאה טומאה אי נמי פעמים שהיה מקיף וכן שוליו לפנים מפני שדרכה לנאח דרך זה: **מאי** **לאו** **אמין** **בצוארו**
טפח קאי רבי יוסי. ואמר דאם טומאה מן המשקוף ולפנים טמא ואע"פ שאין כגון המשכה מטמא ליה משום שהבית מאהיל על טומאה
טמונה: **אמר** **רבא**. ר' יוסי לאו אמין בצוארו טפח קאי ולתומא דהתם אפי' טומאה בפנים הבית טהור דטומאה טמונה אינה בוקעת אלא
איש בצוארו פותח טפח קאי ולקולא דקאמר ר"מ אהל הצואר ממשיך הטומאה לבית הואיל ורחבו טפח ואע"פ שאין חללו טפח וקאמר ליה
רבי יוסי רואין את חלל הטומאה חלל הצואר אם יש בחללו טפח ממשיך ואם לאו אינו ממשיך. והאי רואין את הטומאה לאו רואין את מקום
שכיבת הטומאה קאמר דמקום שכיבתה לא שייך דלא שני לן אם בבית אם לחון לבית אלא משום המשכה אלא רואין את
חללה קאמר ודקמסיים בסיפא אם מכנגד המשקוף ולפנים כו' מילתא אחריתי היא: **ובפרסי** **פליג**. וה"ק ליה לר"מ דקאמר לענין המשכה אם
יש בצוארו כולו עם עובי דפנותיו רחב טפח ממשיך אן חלל טפח בעינן: **ודקאמרם על האסקופה כולה הבית טמא**. ואע"פ שאין פיו מן השקוף
ולפנים דקשצת כל האסקופה כלפנים והאסקופה רחבה ושקוף מחומך זו שהדלת נוקף ושוקף זו כשסוגרין אותו ומההוא שקוף ולפנים הוי כלפנים:
שקוף. בטי"ל בלע"ז מנו שאנו עושין למפתח ולמשקוף העליון מקום שהדלת נוקף עליה. ולשון שקיפה היא הכאה שנוקש דבר על חבירו כדמחריגמין
חבורה (שמות כא) משקופי עליה נדף (ויקרא יו) טרפא דשקוף שדופות קדים (בראשית מה) שקיפן קידום חטאות ברוח: **מאן** **תנא**. דלעיל (דף קס"ה):
דהנוגע בכחצי זית ודבר אחר מאהיל עליו ועל חצי זית דקמני טהור דלא מנטרפי אלתלחא נוגע ואהל לאו חזי שמה הוא ופליג אדר' יוסי דקאי לאהל נוגע:

ש"ס

